

ÍNDIX

RAONS PER VIURE FELIÇ	II
ENTREVISTA DE PHILIPPE SOLLERS A FRANCIS PONGE A PROPÒSIT DE «EL PARTIT PRES DE LES COSES»	15
Nota del traductor	29
EL PARTIT PRES DE LES COSES	33
Pluja	35
La fi de la tardor	37
Pobres pescadors	39
Rom de les falgueres	40
Les mores	41
El caixó	42
L'espelma	43
La cigarreta	44
La taronja	45
L'ostra	47
Els plaers de la porta	48
Els arbres es desfan a l'interior d'una esfera de boira	49

El pa	50
El foc	51
El cicle de les estacions	52
El mol·lusc	53
Cargols	54
La papallona	59
La molsa	60
Voramar	61
De l'aigua	64
El tall de carn	67
El gimnasta	68
La mare jove	69
R.C. Seine nº	70
El Restaurant Lemeunier, a la rue de la Chaussée d'Antin	74
Notes per a una petxina	78
Les tres botigues	82
Fauna i flora	84
La gamba	92
Vegetació	95
El palet	97

PLUJA

La pluja, al pati on la miro com cau, baixa amb moviments força diversos. Al centre hi ha una cortina (o xarxa) molt fina i discontinua, un davallar implacable però relativament lent de gotes probablement força lleugeres, una sempiternal precipitació sense vigor, una fracció intensa del meteor pur. Arran de les parets de l'esquerra i de la dreta cauen amb més de brogit unes gotes més pesants, més individuades. Aquí semblen de la mida d'un gra de blat, allà d'un pèsol, més enllà gairebé d'un bolitx. Damunt els barrons, per l'ampit de la finestra, la pluja corre horitzontalment, mentre que a la cara inferior dels mateixos obstacles penja en forma de rombs convexos. Seguint tota la superfície d'una petita teulada de zenc que la mirada domina, regalima formant una capa molt fina, virada a causa de corrents molt variats per les imperceptibles ondulacions i bonys de la coberta. De la canal mitjera, per la qual s'escorre amb la contenció d'un rierol enconcat sense gaire pendent, cau de cop i volta en un rajolí perfectament vertical trenat un xic grollament fins a terra, on es trenca i rebot en forma de barnilles brillants.

Cadascuna de les seves formes té un demble particular, al qual correspon un soroll particular.

Tot plegat viu intensament com un mecanisme complicat, precís però atzarós, com un rellotge que tingues per corda el pes d'una determinada massa de vapor en precipitació.

La soneria a terra dels rajolins verticals, el gloc-gloc de les canals, els minúsculs cops de gong es multipliquen i ressonen ensems en un concert no gens monòton, i no sense delicadesa.

Quan la corda s'ha donat del tot, hi ha engranatges que continuen rodant una estona, cada cop més alents, i després tota la maquinària s'atura. Aleshores, si el sol reapareix, tot s'amaga de seguida, el brillant aparell s'evapora: ha plogut.